

ממשלתפי מרוץ השרה בתל-אביב
על הכנף, דגלונים

קבוצת ה-11 בזום אנגלם
בטנק הבנוי, נחש

גלגלים? דוידים?

יהודים שהצילו נאצים. היסטוריה של רכיבה על אופנועים בישראל (או ארץ-ישראל) מצטמצמת רק במספר תח' ריות. קשה להזכר במפעלים מרכזיים, שהעסיקו את הספורטאים "בעלי הדם", שנסו לקפץ מעל אופנוע מונע, או לעבור מכשולים מסוכנים.

הנסיעה הראשונה לחוף-לארץ קויימה עוד בשנת 1932. כמנין רוכבים עזבו את הארץ, כשהם רכובים על סוגים מסוגים שונים של אופנועים, כדרכם לאנטורפן, ככלל נסיעה על אופנוע, ולחוף-לארץ, לוחתה גם הנסיעה הזו בהפתעות... פרסום בעתונות.

בזמן הנסיעה עברו הרוכבים, בראשותו של זליג רייכרט, על יד לייפציג במהירות

שלמה אדיר ומנהיג אמריקאי
בין הכבשים, אקרובטיקה

רגילה (90 ק"מ בשעה). מרחוק נראה גשר צר, אך הרוכבים המנוסים לא שמו לבם "לקטנות". במקרה התהפך אוטובוס מלא נאצים מושבעים, נושאי צלב-הקס. הארצישראלים השכילו במלאכת ההצלה 4 נפשות נצלו. העתונות המקומית הצטרפה למקהלת העתונות הגרמנית, שהללה את היהודים הארורים, שגלו אומץ לב ומסירות למופת, בהצלת בנים יקרים לתנועת הנאציים...

מתל-אביב לאשדנטיק-סיטי על אופנוע. הנסיעה השניה היתה גם הרכיבה הגדולה ביותר מבחינת המרחק. מתל-אביב נזקו תריסר אופנועים מצוחצחים המצויידים במכשירי-תקון, חלקי-חלוף, ורוכ' צים...

בפני כב' השופט לונברג בת"א הובאו השכוע ארבעה חובבי ספורט, בעלי טמפרמנט, באשמת הקמת המולה ורעש במקום ציבורי. לדברי החובע, מר ג. קנת, השתכרה הרביעיה ב"ר חובות.

"כב' השופט" אמר אחד הנאשמים "זה היה ביום הנצחון שלנו על תורכיה. השתכרנו מרוב שמחה נא להבין לרחננו..."

ואמנם, השופט הבין לרוחם ודן אותם להתנהגות טובה במשך שנה. ו' בסיום העיר השופט לונברג: "אבל אחרי התחרות עם שבדיה לא השתכרתם מרוב שמחה, לא כן?"

ט פ ו ר ט

אבא עצור!

150.000 האיטלקים, שנדחסו במונצה (אוכלוס. 69.000), באו לראות את הסיבוב האחרון בתחרות לאלופות העולם ברכיבת אופנוע, — בעיניהם המאורע הספורטיבי החשוב בעונה. תמורת הלירטה שבעו נחת: זה היה מותח! הם זכו גם בהפתעה שלא היה בתכנית, והיא התנהגות המזורה של הדגלן גיאובני קורלי — אתה הסטרט (הפתיחה) והפיניש (הסיום). הדגלן קורלי הפסיק בפשטות את התחרות.

כשאותת קורלי בדגלו "סטרט", פרצו 39 אופנוענים שיכוריימהירות ברעס-רעש למסלול האספלט — ארבעה מילים של דרך מסוכנת. אך מיד התברר, כמו ששערו מראש, שהמתחרים העיקריים הם האיטלקי אומברטו מאסיטי (23) על "גילדה" והאנגלי גיאופרי דיוק, (27) על "וורטון". למאסיטי היה יתרון נקודות (22 נגד 19 של דיוק), שזכה בו בשש תחרויות בקיץ זה (8 בראשונה, 6 בשניה, 4 בשלישית, וכו').

דיוק החל טס ועובר את הפניות במהירות משגעת של 100 (!) מילים, כשאופנוע "שוכב" ממש על הכביש ומאסיטי אחריו במרחק קטן. בעיקול העשירי התי-פרץ מאסיטי במהירות של 118 מילים, השיא של אותו יום, ותפס מקום בראש, אבל המאמץ שרף את המכוונה. בעיקול ה-16, במחצית המסלול בין 200 הקילומטרים, חזר דיוק להיות המוביל בראש והגדיל את הרווח עם כל סיבוב חדש. ארבעה וחצי מילים לפני הפיניש הקדים את מאסיטי כמעט בשני מילים. ואז בדיוק הניף גיאובני קורלי את דגלו לפתע ואותת: סוף המרוץ! מופתעים, אבל במשמעת, חזרו המתחרים, כבו את המכוונות ושמעו את ההסבר המפתיע:

הדגלן קורלי שמע זה עתה חדשות שגר-

התחרות לאלופות העולם במונצה
בפי הדגלן, בשורה

או בעיניו בעלות חשיבות חיונית: האופי נועץ מאסיטינעשה במולטיטוב אבא; ההת' רגשות הרבה שתקפתו גרמה שיחליט כי גם אבא מאסיטי צריך לדעת זאת מיד. השופטים פסקו: התחרות נגמרה במקום שפסק הדגלן, וזו היתה ההחלטה ההגיונית ביותר. וכך זכה דיוק בתחרות אבל מאסיטי בתואר אליפות (27-28).

לא ביישו את הפירמה

התורכים ידועים בתכניות המצוינות לריקודים בתחנות השידור שלהם, אך הפעם נדבקו המאוינים (ובעיקר — חובבי הכדור-גל המושבעים) לרדיו, כדי לשמוע פרטים על המשחק. השמות העיקריים שנשמעו היו גלור וחוורוב. הראשון — יהושע גלור — החלוץ המרכזי המסוכן והפורץ שיגע את חולות המגינים. השערות הב' לונדיניות שלו התפורו והרגליים נדחקו לכל פנה. גלור עסק בחלק המגרש התורכי, בעוד שול חוורוב הוטל תפקיד אחר: הוא זכה ליומן הגדול בהפגינו עצירות יפות על הארץ ובאוויר. בסך הכל: 23.

הלנו אתה או לצירינו? המאוינים ביום הראשון התרגשו לא פחות מכל אותם 50.000 שהקיפו את האיצטדיון המקושט "אינונו" באיסטמבול. קריאות עידוד לחאי ליד, לפטר, ארול ותורגי וזעזעו את האיצ'טדיון (במלאו מובן המלה, ולא לפי המושג טדיון הנהוגים בארץ). אך במיוחד התבלטה אשה שמנה שלא חסכה צעקות עידוד ל' ישראלים, אם כי מראה פניה דמה לתורכיה. הסוד נועץ בלידתה של האשה בארץ בימי השלטון התורכי. באיצטדיון "אינונו" נמצאו אלפים שראו בגאווה את נבחרת ישראל, והתכריה לא ביישו את הפירמה.

כדורים ודגים באוסקבה

הדברים המעניינים את חושב מוסקבה הרגיל, אינם דוקה המלחמה בקוריאה וכ' הוריסין. הוא מתענין בשחשים אחרים ל' גמרי. למשל הכדורגל — קבוצות הכדורגל הגדולות המתאמנות עתה בדרום-רוסיה, מתחילות לנוע צפונה, לערי מוצאן. בת' חילת חורש מאי יחלו המשחקים במוסקבה. השאלה מי ינצח באצטדיון "דינמו", חשו' בה מאד בעיני חובבי כדור הרגל בעיר.

גם הדייג מענין את המוסקבאי הממוצע, לא פחות מגאומי טרומן ואצ'סין, התופסים מקום בחלק הגדול המוקדש לפולטיקה בעמוני הבירה. גדולים וקטנים, פועלים ומשכילים הגרים במוסקבה נלהבים לדייג, ומצלים את השלוליות, הבריכות, הנחלים והאגמים — שדות דייג טובים.

חובבי השחמט, גם הם, אינם מקופ' חים: בשבועות הבאים יאוינו מיליונים, במ' סירות, לשידורי תחנות הרדיו שתמסרנה דו"ח דומתי על המפגש בין שמונה אלופי שח סובייטים, שבו יוחלט מי יתחרה ב' מיקאל בוטביניק בהתחרויות לאלופות ה' עולם. החובבים — אלפי גברים, נשים ויל' דים, יאוינו בתשומת לב לכל מהלך ומהלך.

הקבוצות הסובייטיות בכדורגל "קוצרות" אהדה וענין, ורמת חייו של הכדורגלן גבוהה משל פקיד גבוה בבית-חרושת או בסנה. הכדורגל הרוסי משמש "כסחורת" ייצוא" ותעמולה בשידורים המתקיימים, מדי יום בימו, בשפות נרות. לפי דיעות אח' רונות מברית-רוסיה, עומדת קבוצת הכדורגל הנוודת — "דינמו" — לערוך סיור באירופה ובדרום-אמריקה.